

== ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ==

Το κεφάλι του Τενόρου

Ο περίφημος τενόρος Λαμπλάς ήτο τύπος άφηρημένου ανθρώπου, και είχε πάθει πολλά. Ένα από τα νοστιμώτερα εινε και τουτο. Όταν ο Βασιλεύς της Γαλλίας έπερασε από τη Νεάπολι, εξήγησε να μιλήση με τον καλλιτέχη. Όταν ο Λαμπλάς μπήκε στον προθάλαμο των Άνακτόρων ελδη ότι δλοι οι αυλικοι ήσαν γνώμοι του από διάφορες συναυλίες. Παρακάλωσε λοιπόν να του επιτρέψουν να φορη το καπέλλο του, έπειδή ύπέφερε από το φοβερό κρυό.

Έπειτα από λίγο, ένας θαλαμηπόλος ήλθε και άνήγγειλε ότι ο Βασιλεύς περιμένει τον Λαμπλάς. Στη ζάλη του ο τενόρος έλησμώνησε ότι έφοροσε το καπέλλο του, άρπάξε ένα άλλο που ήτανε σε μια καρέκλα και μπαινει γρηγορα στο διαμέρισμα του Βασιλέως, ο οποίος μόλις τον ελδη, άρχισε να γελά δυνατά. Ο καλλιτέχης εταράχη, και έξήτησε ταπεινώς από τον ήγεμονα την οίτιαν της τόσης φαιδρότητος που του προσφέρουσε η παρουσία του.

— Θά σου εξηγήσω; άπήνησε ο Βασιλεύς, άν μου πής ποιδ εινε το καπέλλο σου έκεινο που φορείς; η έκεινο που κρατείς στο χέρι; Ο Λαμπλάς έγέλασε επίσης και ελεπ: — Μεγαλειότατε, έχετε δικη. Αυό καπέλλο εινε πολλά γι άνθρωπο που έχασε το κεφάλι του!

*** Η γυναίκα του Σααδής

Σααδής, ο μέγας ποιητής και φιλόσοφος της Περιοίας, αιχμαλωτισθείς κάποτε από τους Γάλλους της Τριπολιτιδος, άγοράστηκε από έναν πλούσιο έμπορο του Χαλεπίου, ο οποίος μετά κιαρό, τον επάντρεψε με την κρη του και εδωσε προικια 100 φλωριά. Ο Πέροςης φιλόσοφος έπαθε διό ο άρχικός συνάδελφος του Σααδής. Έπεσε στο γέρας μιας καινούριας Ξανθίππης που του εέφηγε το φέρι στ'άχειλι. Μιά μέρα που ο Σααδής, παραπονιότανε για τα βρασανά του η γυναίκα του ελεπε με ύπερηφάνεια.

— Και τομής να μου μιλής έτσι; ξεχνάς ότι ο πατέρας μου σε άγόρασε με πηννητα γρόσι; —

Και ο ποιητής με παράνο: — Ναι, αλλά με ξαναπούλησε για 100 φλωριά.

*** Ο Γαλλός κουρμπιές.

Κατά την διάρκεια του Εθναπαϊκού Πολέμου, ένας Γαλλός συνταγματάρχης καθότανε εις ένα ζαχαροπαστίσιο και έτρωγε το παγωτο του, άφηνοντας τους άλλους να ψιγγοναίει της τή φωτια του Μετώπου. Περνά ένας εφημεριδοπώλης και φωνάζει: — Ο < Έσπερινός Ταχυδρόμος > και τα νέα της μάχηης!...

Ο συνταγματάρχης άγοράζει την εφημεριδα, ψιγγει να βρη περιγραφη της μάχη, αλλά δεν βρίσκει τίποτε. Θυμωμένος καλει τον εφημεριδοπώλη: — Μασκαλιζόνε! Που εινε η μάχη; Δέν βλέπω τίποτα.

Και ο μικρός: — Και δέν θα την ιδής ποτέ, ένσφω κάθεσαι εδω!

*** Η κάλτσα ενός Πάπα

Εινε γνωστόν ότι ο Πάπας Πιός ο Θ' ήτο έξυμνος άνθρωπος και διηγονται γι' αυτόν νοστιμα ανέκδοτα. Στάς δημοσίας η διηαιτέρας άκροάσεις, ύπεβάλλοντο εις αυτόν διάφοροι άπερισκεπτοι αιτήσεις, ο Πάπας όμως εύρισκε τρόπον να τάς άπορρίπτη. Μιά μέρα μια ώραια και πιστή καθολική του ελεπε: — Άγιε Πάτερ, δώστε μου μια κάλτσα σας. Μου πονει το πόδι και άμα την φορέσω θά γιατρευθή.

Και ο Πάπας: — Λυπούμαι, κυρία μου, πρέπει όμως να σας όμολογήσω ότι το δικό μου πόδι πονει τρομερά από άρθρίτιδα και δέν γιατρευθή από την κάλτσα.

Μιά δικαστική συνειδησις Κατά τον Μεσαίωνα, ένας δικαστής άπεκοιμήθη σε μια δικη. Ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, που έμάζεψε τους ψήφους, τον έσκούντησε κι εζήτησε τον ψήφο του. Έκεινος έτριψε τα μάτια του και ελεπε: — Άς τον κάψουν! άς τον κάψουν!

— Μά πρόκειται για ένα χωράφι. — Ε, άς το σκάψουν! *** Η τιμη του γερυσιαστου

Ο Ρόζε ιδιαίτερος γραμματέυς του Λουδοβίκου ΙΔ' επάντρεψε την κρη του με τον γερυσιαστήν Περσιάλ. Ύστερ από λίγον καιρό ο γερυσιαστής πηγαίνει στον πεθαρό του και του λέγει θυμωμένος: — Η σύζυγός μου και κρη σας με άπατά! Έχει έρστάς εις την Αύλην!

Ο Ρόζε σοβαρά: — Έσώχασε, γαρμρέ μου. Άν η Ροζαλίνα εξακολουθήση την κακη αυτή διαγωγή, θά την απολαλώσω!

Από κείνη την ήμέρα ο γερυσιαστής δέν εκανε πιά λόγο για την άπιστια της γυναίκας του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Συνειθίσαινε ν' άκούσι και να διαβάζουε τόσα για τους καταργάτες του Νιαγάρα όσους επεκράτησε πλέον η ιδέα ότι οι καταργάται αυτοι ειναι και οι μεγαλύτεροι του κόσμου. Υπάρχουν όμως στην Καλλιφορνία, στο βάθος της κοιλάδος Ύοχαμίτης μεγαλύτεροι. Εις το κατώτερον λ. χ. άκρον της κοιλάδος αυτής ύπάρχει ο καταργάτης ο καλουμένος Βριδάλ Βάιλ, ύψους 900 ποδιών, πιδ πέρα ακόμη εινε οι Ύοχαμίται καταργάται ύψους 2600 ποδιών. Ύπάρχουν άλλοι τρεις, έξ έν ο ένας 300 ποδ. ο άλλος 600 ποδ. με μεγαλοσχεπέστατον το θέμα, και ο τρίτος <ο του Νεβάδα> ύψους 800 ποδιών.

Οι έντομολόγοι ύπολογίζουν ότι η μυγιά κιναι σε κάθε δευτερόλεπτο τά φτερά της 600 φορές και 3500-4000 φορές άμα την καταδιώκουν. Ές άλλου εινε άλογο του ίπποδρομιόν μορφεϊ να τρέξη διάστημα πλέον του ένός μιλίου στο λεπτό. Έάν λοιπόν, η μυγιά ήτο ίση στο μέγεθος με το άλογο και διατηρούσε την δύναμη της και την ταχύτητά της θά μπορούσε να περιτρέξη την γην με ταχύτητα άστραπής.

Στά βουνά του Τυρόλου ύπάρχει έθιμο μεταξύ των γυναικών και των παιδιών να βγαίνουν από τα σπήτια τον όταν έρχεται η άρα να κοιμηθουν και να τραγουδούν εθνικα άσματα μέχρις του ακούσουν από τους λόφους τους συζύγους, τους πατέρες, τους άδελφούς να τους άποκρίνονται καθως γυρίζουν από τους άγρούς. Και στα παρλια τα Άδριατικά το ίδιο έθιμο επικρατει. Έκει αι γυναίκες των ψαράδων κατέχρονται στις άκτές κατά την δύσαν του ήλιου και ψάλλον θεακτικώτατα τραγουδια. Αφ' ου δε τελειούσουν το πρώτο τραγουδι παύουν για να λάβουν απάντην από την θάλασσα. Εφ' όσον δέν άκούσουν να τους απαντούν από τη θάλασσα εξακολουθουν να τραγουδούν και να σμαματούν. Όταν η γνωστή φωνή από την άπέραντη θάλασσα εφάρη στην άκτι, που τους λέγει ότι οι αγαπημένοι των σε λίγο θάνα κοντά τους, επιστρέφουν εντυχιμένες και ήσυχες και κοιμούνται. Πόσο άληθεια, γλυκά πρέπει ναίαι, στους ψαράδες αυτους τους κατακουρασμένους, τα τραγουδια αυτά των αγαπημένων γυναικών και πόσο δέν θα τους κάνη να λησμονούν τον ιδρώτα και τους κόπους η ώμοφρον εκδήλωσις αυτή της αγάπης των γυναικών των!

Μεγάλη αύστηρότης επικρατούσε στην Ίσλανδία για όσους αυθάδαιζαν προς την γυναίκα. Έκει όποιος τολμούσε να φιλήση μια γυναίκα αδιάφορον εν άκουσίος η έκουσίας — πλην της νομίκου του γυναικός — έτιμωροίτο με πρόστιμον 144 πήχσων ύφάσματος.

Ο Φοντενέλ σε ηλικία 98 ετών έκανε τα γλυκά μάτια σε κάποια ώραια και νέα κυρία. Κάποτε πέρασε μπροστά της χωρίς να την κινταξή. Τότε η νέα κυρία ελεπε σ' αυτόν: < Πώς πρέπει να πιστευω στα έρωτικά αθήματα σου, άφου περνάς χωρίς να με κιντάξης. > Κυρία μου > απήνητηεν εκείνος < άν σε κιντοσσα δέν θα μπορούσα να περάσω... >

Ο Πέστελ ύπολόγισεν ότι α διάφοροι λέξεις η συνδυασμοι που μορπούν να γίνουιν με τα 24 γράμματα του άλφαβήτου άποτελοϋν 1,391,724,288,887,252,999,425,128,493,401,200.

Στη Ρωσσία ύπήρχε — άσφαλώς δέν ύπάρχει πιά — περιέργον κατ'εστια, λεγόμενον Αυτοκρατορικός Δόμος, διά τους γηράσαντας ήτους, κτισμένον εις το άλσος του Τσάρκος Σέλου, όπου ετρέποντο οι ύπερηθσαντες εις τον αυτοκράτορα ήτοι. Παρ' αυτό ύπήρχε και νεκροταφειον και τύμβοι εδειχταν το όνομα των ήπικων, τους ήπεύσαντας ήγεμόνας, τις μάχες, και τα άξιωμανήμενυτα συμβάντα εις τα όποια τά ζωα ταυτα παρευθήσαν.

Κάποια εφημερις κανει την εξής παραβολήν των Γαλλιδων προς τάς Γερμανιδας: < Η Γαλλις ντύνεται, η Γερμανις σκεπαζει τον εαυτο της! Η Γερμανις περιπατει, η Παρισιανη κυρια κωμιαζει. Αι Γερμανιδες εινε η άσχημη η ώραϊες, αι Παρισιανες όμως εινε ουτε άσχημες, ουτε ώραϊες, παρ' αμονον χαριτωμένες. Το βλέμμα της Γερμανιδος εινε κινάντοε άδολο και καθαρο, αλλά στα μάτια της Γαλλιδος τι άβυσσος ήδονης ύπάρχει! Η Γερμανις λέγει ναι η όχι, αλλά από την Παρισιανηδέν θακούσης ουτε καθαρον ναι, ουτε ολόκληρον όχι. Η Γερμανις σε περιμένει δεκα χρόνια κ'από ένα δένδρον, η Παρισιανη δεκα λεπτα μόνον. Η Γαλλις εινε πανούργος και η Γερμανις αγαθή. Η Γερμανις εύχαριστείται με τον θαυμασμόν ένός, εν φ η Γαλλις αγαπά να θαυμάζει από όλους και της άρσει να διακριφτη τον θαυμασμόν του έρσαστου της η του κοινοϋ. Η Παρισιανη εινε τεχνιτις, η δε Γερμανις γυναικα. Καλλίτερα εινε ν' αγαπά κανεις στη Γαλλιαν, αλλά να νυμφευεται στη Γερμανια >